DE REIS VAN DE AMULET

REZA & CHEE-HAN KARTOSEN-WONG
MET ILLUSTRATIES VAN KATHRIN HONESTA

rose stories

DE REIS VAN DE

AMULET

Voor onze ouders en voorouders,
wier pijn wij voelen,
wier vreugde wij delen en
wier hoop wij levend houden.

Over *De reis van de amulet*

'Het spannende avontuur van Nur, Sari, Rodney en Jort brengt de geschiedenis tot leven en laat zien hoe we uiteindelijk allemaal verbonden zijn met alles wat zich op de wereld heeft afgespeeld ver voordat we geboren werden. Pijnlijk, ontroerend, maar ook krachtig en hoopvol. Dit is het kinderboek dat ik zelf had willen lezen. En dan het liefste voorgelezen door mijn eigen Omi.'

— **Lara Nuberg,** historicus

'Dit verhaal tilt je hart op en schudt je fantasie wakker!'

— **Johan Fretz**, schrijver

'*De reis van de amulet* is een spannend historisch avontuur met kinderen van nu die ieder hun eigen verbindingen met het Nederlandse koloniale verleden ontdekken. Het boek brengt lezers dicht bij gebeurtenissen en plaatsen die ver weg lijken, maar die bekend zouden moeten zijn bij Nederlandse jongeren én volwassenen. Dit verhaal brengt ons daar hopelijk een stapje dichterbij.'

— **Judi Mesman**, hoogleraar

‘*De reis van de amulet* is een spannend en meeslepend boek dat genadeloos het slavernijverleden van Indonesië vertelt. Het is een prikkelende aanvulling op het aanbod van historische kinderboeken.’

— **Karin Amatmoekrim**, schrijver

‘Dit is een prachtig jeugdboek vol spanning, familieliefde en mysterie waarin op een knappe manier ons heden wordt verbonden met ons verleden. En dat verleden gaat over een belangrijke maar onderbelichte periode uit de Nederlandse koloniale geschiedenis in Indonesië: de koloniale slavenhandel en slavernij. Hiermee is het ook een verhaal dat je bewuster maakt. Lees daarom dit boek (ook als je al ‘ouder’ bent)!’

— **Reggie Baay**, schrijver

‘*De reis van de amulet* is een spannende reis door de tijd die de lezer meesleurt naar een verzwegen verleden. De dappere Nur en haar vrienden ontdekken snel dat dat verleden onlosmakelijk verbonden is met het heden, en uiteindelijk deel uitmaakt van wie ze zijn. Hoe pijnlijk dat verleden ook is. Dit boek is een aanrader voor iedereen die wil leren van een geschiedenis die zich niet gemakkelijk laat vertellen.’

— **Fitria Jelyta**, journalist

© 2025 ROSE stories
In samenwerking met Bongkar met Wongkar

Tekst Reza en Chee-Han Kartosen-Wong
Illustraties Kathrin Honesta
Vormgeving Studio Pietje
Redactie Inge Marleen
Drukwerk IPP Printers

Met dank aan Ignatius Supriyanto, Stefanie van Gemert en Het Scheepvaartmuseum.

ISBN 978 90 835786 6 8
NUR 282, 283
Eerste druk augustus 2025

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van ROSE stories, Beethovenstraat 32-1, 1077 JH Amsterdam. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

www.rosestories.nl
www.bongkarmetwongkar.nl

DE REIS VAN DE AMULET

REZA & CHEE-HAN KARTOSEN-WONG
MET ILLUSTRATIES VAN KATHRIN HONESTA

rose stories

PROLOOG

EEN BOODSCHAP VAN OMI

‘Hou vol, Nur,’ roep ik paniekerig tegen mezelf. ‘Hou vol, niet opgeven!’

Zo hard als ik kan, ren ik achter Omi aan een dichtbegroeid oerwoud in. Mijn hart klopt sneller dan die keer dat ik gillend in de achtbaan zat – had ik Rodney en Sari maar moeten zeggen dat ik niet durfde.

Even sta ik stil om op adem te komen. Ik sluit mijn ogen en spits mijn oren. Het oerwoud praat met me. De vogels met hun drukke gekwetter en de krekels met hun scherpe getjirp. De apen met hun snerpende gekrijs en de gekko’s met hun luide ge-*tok-keh*. De bomen met hun ritselende gefluister. Ze willen me iets vertellen, maar ik versta ze niet.

Ik open mijn ogen weer en kijk in de verte. Door alle reusachtige bomen, planten en bladeren zie ik Omi niet, maar

haar roep om hulp hoor ik nu luid en duidelijk:

'TOLONG AKU, NUR!'

Hijgend en puffend race ik Omi's wanhopige woorden achterna. Maar dan let ik niet goed op en struikel over een dikke boomwortel. Ik knal tegen de grond. Er gaat een schok door mijn hele lichaam. Mijn linkerbeen zit onder het bloed.

Omi klinkt steeds zachter en verder weg. Strompelend zet ik de achtervolging weer in. Het lukt me om de rand van het oerwoud te bereiken.

Omi loopt aan de andere kant van een wit, uitgestrekt strand. Ze staat al met één voet in het schuimende water. Blonde mannen in uniformen sleuren Omi mee naar een houten roeiboot, haar polsen zijn strak vastgebonden met een touw. Ze bevelen haar vloekend en brullend om door te lopen. Met hun geweerkolven rammen ze haar de roeiboot in. Het kan ze niets schelen dat mijn lieve Omi oud is en moeite heeft met lopen.

Wanneer een van de mannen een ketting met een hanger van Omi's nek rukt, schreeuwt ze het uit alsof de wereld vergaat. Mijn adem stokt. Omi kijkt achterom en onze blikken kruisen elkaar. Ze roept nog een laatste keer naar me. 'Tolong aku, Nur!'

Huilend laat ik me in het warme zand vallen. De roeiboot verdwijnt in de richting van een gigantisch, ouderwets zeilschip dat voor de kust van het eiland ligt. Een Nederlandse vlag met daarop de letters VOC wappert in de wind.

1

PIJN EN VERDRIET

‘Nur, wakker worden! Het is niet echt, je bent veilig, ik ben bij je.’ De zachte stem van mijn moeder komt steeds dichterbij.

‘Omi, nee!’ schreeuw ik nog voor ik wakker word.

Mijn slaapshirt is kletsnat van het zweet, het plakt aan alle kanten. Bevend kijk ik om me heen. Een knuffel van Totoro. Posters aan de muur van Stray Kids en een kickbokssende Hello Kitty die ‘*You go girl!*’ roept. Funko Pops van Ms. Marvel en Rose Tico op het wandplankje. Mijn One Piece-wekkerklok die aangeeft dat het al tien over zeven is. Oké, check.

Ik haal kalm adem. Mijn lieve Omi is niet ontvoerd door VOC-soldaten. En ik lig niet gewond op het strand van een tropisch eiland, maar gewoon in mijn fijne bed in

Amsterdam. Veilig in mijn moeders sterke armen. Vanuit de hoek van mijn slaapkamer kijken de foto's van Omi me lachend aan.

Mijn moeder neemt een slok van haar koffie. 'Had je weer die nachtmerrie over Omi?'

Ik knik en ga op mijn krukje aan ons keukentafeltje zitten.

Mijn moeder zet haar kopje neer en geeft me een knuffel, warm en stevig. Nog iets steviger en we versmelten met elkaar, zo voelt het.

Mijn blik valt op haar linkerarm, op haar grillige, langwerpige litteken. Het is precies het litteken op mijn eigen linkerarm. Dat heb ik al zolang ik me kan herinneren. Daaraan herken je sterke vrouwen, grapt mijn moeder vaak. Ik vond het altijd wel een beetje stoer staan, maar de laatste tijd lijkt het soms alsof er een kleine storm door mijn maag raast als ik naar mijn litteken kijk. Dan voel ik even een rare pijn en word ik verdrietig.

‘Omi is nu op een vredige plek waar ze geen pijn meer heeft,’ stelt mijn moeder me gerust. ‘Ze zal altijd bij je zijn en over je waken, *sayang*.’

Ik knik opnieuw, maar nu zodat mijn moeder erover ophoudt. Wat weet zij er nou van? Mijn lieve Omi is er niet meer. Dood. Weg. Komt niet meer terug. Hoezo ‘ze zal altijd bij je zijn’?

De laatste keer dat ik bij Omi was, lag ze in haar ziekenhuisbed. Ik zie haar nog zo voor me. Omi was heel erg mager. Haar stevige armen waren veranderd in breekbare luciferhoutjes en op de plek van haar zachte, bolle wangen zaten diepe kuilen met een dun, slap laagje huid eroverheen. Omi’s lieve glimlach was verdwenen en haar ogen fonkelden niet zoals altijd. Ze kon niet meer praten en amper bewegen. Ze was uitgeblust. Haar geest was bezig om haar lichaam te verlaten, zo leek het.

Maar toen ik Omi bij het afscheid een warme *peluk*, een knuffel, gaf en in haar oor fluisterde hoeveel ik van haar hield, kreeg ik onverwachts een liefdevolle snuifkus terug. Even voelde ik haar kracht en warmte. *‘Tolong, Nur, bawak pulang*,’ prevelde ze nog. Ik wilde Omi wel helpen, ik had alleen geen idee wie ik volgens haar naar huis moest brengen. Die nacht overleed Omi.

Morgen is het precies honderd dagen geleden. Dan heeft

mijn moeder een *selamatan* gepland om de periode van rouw af te sluiten. Maar afsluiten? Klaar zijn met verdrietig zijn om Omi? Ik zou niet weten hoe.

Met mijn moeder kan ik er niet over praten. Wanneer ze foto's van Omi ziet, moet ze vaak huilen. No way dus dat ik haar ook nog ga lastigvallen met mijn verdriet.

Mijn verdriet om Omi heeft ook een ander verdriet naar boven gehaald. Een andere pijn die al heel lang in me zit zonder dat ik het wist. Dat kan ik er dus echt niet bij hebben, ik heb al meer dan genoeg aan mijn hoofd.

Nu ik in groep 8 zit, stress ik om de doorstroomtoets. En bovenaan mijn hoofdpijnlijstje staat mijn spreekbeurt over Indonesië en de VOC. De Verenigde Oost-Indische Compagnie dus. Die spreekbeurt is morgenmiddag al, maar ik moet er nog heel veel aan doen. Ik ben er zeg maar nog niet aan begonnen. Goed plannen is niet echt mijn ding.

Ik kijk mijn moeder aan. 'Mama, wat weet jij van de VOC?'

Mijn moeder lijkt even te verstijven. 'Ik eh… eh…Waarom vraag je dat opeens, sayang?' stamelt ze.

'Nou gewoon, voor mijn spreekbeurt, en ik dacht, misschien weet jij daar wel wat over omdat je uit Indonesië komt,' antwoord ik.

'O, gewoon voor je spreekbeurt!' Mijn moeder reageert opvallend opgelucht. 'Nee, sorry, sayang, daar weet ik niets

over. Soms is het ook beter om het verleden te laten rusten en je te richten op het heden, dat is al moeilijk genoeg. En voor sommige verhalen ben je nog te jong.'

Dat is echt typisch mijn moeder, zó irritant. Ze vertelt nooit iets over Indonesië.

'Er is nog nasi goreng over van gisteren,' zegt mijn moeder vlug. 'Ik heb het voor je opgewarmd. Kom, eet.'

Ik veer op. 'Yes, lekker!'

'Alles voor mijn sayang!' Een brede lach verschijnt op haar gezicht.

Maar zo makkelijk komt ze niet van me af. Ik ga mijn moeder diep in de ogen kijken en gewoon keihard vragen of ze iets voor me verzwijgt. Vanmiddag dan, want nu moet ik opschieten. Juf Samira heeft me heel duidelijk gemaakt dat ik niet meer te laat mag komen. En vooral vandaag niet. Om halfnegen, en geen minuut later, vertrekt onze klas op een excursie naar Het Scheepvaartmuseum.